No. 2473 Zaterdag 13 Juni 1931. 48ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie San Mateo, Tel. 413.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50 voor elken regel meer 10 cts.

ONZE NIEUWE RADIOINSTALLATIE.

Wie in de laatste weken eens een kijkje genomen heeft, langs de nieuwe weg om het Schottegat, zal in de buurt van Groot-Kwartier gezien hebben, dat daar de Firma Nederhorst bezig is, met het optrekken van een gebouw.

Dat wordt het nieuwe zendstation van onzen Lands Radiodienst.

Het oude Latijnsche spreekwoord „Tempora mutantur et nos mutamur in illis"; de tijden veranderen en wij daarin; is op niets meer van toepassing als op de nieuwste vindingen der techniek in het bijzonder de Radio.

Tijdens de oorlogsjaren werd in Holland het bekende Lange Golf station Kootwijk gebouwd, als ik me niet vergis voor 6 millioen gld. Enkele jaren later wisten Dr. de Groot en Ir. Koomans met een korte golfzender van enkele honderde glds een veel zekerder verbinding met Indië tot stand te brengen.

En „tres faciunt collegium" thans gebruiken onze Nederlandsche radiostations in Oost en West alle het kortegolf „Schotelschema" van Ir. G. Schotel, van het Technisch bureau van het Dep. van Koloniën, de eigenlijke uitvinder van de korte golf en die ook op Curaçao geen onbekende is.

Achtereenvolgens hebben we de ontvangers zien bouwen te Sambeek, en Meyendel, en ze weer zien opruimen ook, omdat de installatie beter met het oog op autostoringen enz. bleek ondergebracht in de duinen van Noordwijkerhout. Veranderingen als gevolg van verbeteringen der techniek waren en zijn niet van de lucht.

Ons radiostation heeft echter altijd op een zeer bescheiden wijze in deze verbeteringen meegedaan. Voor Curaçao was niet veel geld beschikbaar.

In 1908, werd in verband met de moeilijkheden met Venezuela ons station hier opgericht; een eenvoudig scheepsstation was dit, met een vonkzender.

In 1911 kwam hier de Hr. Molenkamp waarna deze zender verbeterd werd in een fluitvonk en tot op het oogenblik werkt men hier nog met deze machines.

Ze vieren dus *haast* hun zilveren jubileum, maar ze zullen het zoover niet meer brengen, want we krijgen nu eindelijk een nieuw, meer modern Station.

Toch was er in de laatste jaren hier al wel iets verbeterd. Nadat gedurende anderhalf jaar in de nachtelijke uren door den Hr. Molenkamp met zijn personeel hier, en Ir. Schotel in den Haag, met eigen vervaardigde proefzenders van een 300 watt, korte golf proeven genomen waren, en deze schitterend waren gelukt kon men een rechtstreeksche verbinding tot stand brengen. Op 2 Juli 1928 was de directe verbinding met het moederland geopend, en waren we onafhankelijk van buitenlandsche kabels, welk ongerief zich wel het meest tijdens de wereld oorlog had doen gevoelen.

Maar zooals ik schreef, we krijgen nu een meer modern Station.

We zijn eens omtrent inlichtingen gaan vragen bij den Directeur van 's Lands Radiodienst, die ons gaarne met de meeste bereidwilligheid te woord stond, en ons meenam, om het een en ander eens te laten zien.

Op het oogenblik staan nog in het Riffort een lange golf ontvanger en dito zender voor de verbinding met schepen. Bovendien nog twee korte golfzenders voor verbinding met Europa en Amerika.

Genoemde lange golf zender onderhield ook de verbindingen met de zustereilanden in dit gebiedsdeel, maar aangezien de golflengte dezer zender, volgens de conventie van Washington, waarbij ook Nederland is aangesloten, voor ons een verboden golf is geworden, werden hier voor deze eilanden indertijd kortegolfzenders gemaakt, om met deze eilanden in radioverbing te kunnen blijven, en aan de conventie bepalingen te voldoen. Op Plantersrust, verwijderd (maar nog niet geheel vrij) van het geraas van storende auto's en motoren, staat het ontvangststation voor korte en lange golf.

Hier heeft men ook de automatische zend machines, die per kabel met het Riffort verbonden zijn.

Korte golf telegrammen uit Amerika en Europa, worden op Plantersrust door den telegrafist in de koptelefoon ontvangen, die direct op de schrijfmachine, de morseteekens in alphabetisch schrift omzet en de telegrammen voor bestelling gereed maakt. Deze buitegewone routine van onze telegrafisten, dat zij zelf hun ontvanger bedienen, en tevens de telegrammen op de machine schrijven, is wel vermeldenswaard, daar overal ter wereld ditzelfde werk door twee telegrafisten gedaan wordt.

Heeft de telegrafist omgekeerd, wat te seinen naar genoemde werelddeelen, dan tikt hij met een soort schrijfmachine geperforeerde morseteekens op een papierstrook, plaatst deze in de automatische zendmachine en via het Riffort gaat dit telegram de wereld in.

Volgens de Conventiebepalingen van Washington moet vóór 1935 alle fluitvonkkuststations vervallen en vervangen worden door lampenzenders.

Ook Curaçao zal dus vóór dien, van een nieuw Radiostation voorzien worden.

Ten dien einde, heeft de Hr. Molenkamp in 1929 zijn reis gemaakt naar Holland in opdracht van Z. E. den Minister van Koloniën En van de besprekingen, welke hij daar gehouden heeft, om den dienst te reorganiseeren overeenkomstig de conventie van Washington zijn de volgende plannen het resultaat.

De geheele installatie op het Riffort, wat wel zoo ongunstig mogelijk gelegen is, door de nabije aanwezigheid van storende motoren der verschillende industrieën, vervalt. Bovendien zijn de machines daar, zooals ik boven reeds gezegd heb, bijna 25 jaar oud en voldoen bij lange niet meer aan de moderne eischen, die thans gesteld worden. Ook is de ruimte in het Riffort te beperkt voor het oprichten van de z.g. beamantennes of wel gerichte antennes.

Plantersrust zal blijven bestaan als korte- en lange golf ontvangstation. Eenige noodzakelijke verbeteringen zullen daar echter moeten worden aangebracht.

Op Groot-Kwartier komt de nieuwe korte golfzender voor Europa ea Amerika en de nieuwe lange golf zender voor de schepen, Aruba en Bonaire en de radiostations in de omgeving.

Het aannemen, doorzenden en bezorgen van telegrammen zal weggenomen worden van de zend- en ontvangstations en ondergebracht worden in het nieuwe postkantoor, dat door een teletype met plantersrust verbonden is.

Wat is zoo'n teletype?

We mochten op Plantersrust de interessante werking van dit machine aanschouwen, waar men thans reeds zulk een verbinding heeft met het Hoofdkantoor der C. P. I. M.

Deze teletype, een soort schrijfmachine, is zooals het woord zegt, een schrijver op verren afstand. Komt er b. v. een telegram aan voor de Isla, dan typt de telgrafist op genoemd toestel het ontvangen telegram op een rollende strook. Boven het toetsenbord kan hij zijn schrift controleeren. Maar op hetzelfde moment. dat hij deze toetsen aanslaat, schrijven dezelfde toetsen op de teletype van de Isla hun letters neer en wordt dus daar op hetzelfde moment het telegram ontvangen.

Het antwoord van de Isla kan op dezelfde wijze weer naar Plantersrust worden, overgebracht. Met deze machine zijn er dus voor deze route geen bestellers noodig; heeft men geen tijdverlies en komen de telegrammen zonder fouten op hun bestemming.

Wij maakten mee, dat iemand in New-York een telegram aan de Isla stuurde en daarop antwoord terugkreeg; en deze heele correspontie was binnen 5 minuten gebeurd.

De nieuwe zenders, welke op Groot-Kwartier geplaatst worden, zijn voor de korte golf een N. S. F. 12-15 K.W. output kristal stuurzender; en voor de lange golf een 3 K.W. output lampenzender.

Ook Aruba zal voorzien worden van een nieuwe 800 Watt output Telefunken lampen zender en Saba en St. Eustatius krijgen elk een 75 Watt output lange en korte golfzender.

We kunnen hierbij mededeelen, dat de proefseinen met deze Saba zender op korte golf van uit den Haag gezonden, hier op Curaçao schitterend ontvangen zijn.

Maar Gouverneur c'est prevoir; besturen is vooruitzien. Daarom heeft de Directeur van s'Lands Radio ook nog een toekomstplan, wat voorloopig echter nog niet noodig is.

Dit plan is als volgt; In de stad, b. v. boven het postkantoor zou de z.g. bedrijfscentrale komen. Hier worden telegrammen aangenomen en verzonden door de zenders op Groot-Kwartier, door middel van een relaisverbinding, Op Hato waar dan het ontvangststation zou komen, worden de ontvangers afgestemd en per lijn doorggeven aan de ontvangtelegrafist op de bedrijfscentrale. Dit ter concentreering van het geheele bedrijf.

Ook de radiodienst der luchtvaart zal dan komen onder Gouvernementsdienst met telegrafisten op het terrein der Scadta en op Hato, die daar eigen ontvangers zullen hebben, maar via de zenders van Groot Kwartier zullen zenden, Deze telegrafisten zullen juist op de vliegvelden geplaatst worden, om voortdurend voeling te hebben en nauwer contact met de piloten, waardoor ze meer belangstelling krijgen in het vliegwezen en met des te meer zorg de belangen daarvan zullen behartigen.

Terecht, schreef dezer dagen de Directeur Generaal der Post en Telegrafie, Ir. M. H. Damme in een artikel voor de internationale Koloniale Tentoonstelling te Parijs.

„Deze dienst (Radio) getuigt van de energie en van het initiatief welke steeds het Nederlandsche volk hebben gekenmerkt. En deze eigenschappen, worden eerst op hun rechte waarde geschat, wanneer de gebruikers zich rekenschap zullen geven van de perspectieven, welke deze diensten openen, en in hun eigen belang en die van hun vaderland en in het belang van het grootste deel der wereld.

En dit resultaat is bereikt door de zonen van den Nederlandschen stam, en bijna altijd, haast uitsluitend, met nationale middelen, die de geheele wereld over van erkende waarde zijn."

ST. MARTIN HEELEMAAL FRANSCH?

De N. R. Ct. ontving uit St. Martin een sterk overdreven particuliere correspondentie van volgende inhoud:

„Zooals u weet, is de achteruitgang van dit deel van St. Martin al eenige jaren gaande; winsten worden niet meer gemaakt; integendeel, de meesten moesten het bedrijfskapitaal gaan aanspreken.

Enkelen hebben zich staande kunnen houden, maar zitten tot over de ooren in de schuld (als u dit „staande houden' wilt noemen). Geld aan dezen kant is er niet; bij wien moesten ze dan anders leenen dan bij den maire van Marigot Constant Fleming, een jongen, energieken boy, die geld als water maakt met den smokkelhandel op Porto Rico. Zoo zit reeds de helft van Philipsburg onder Flemings invloed ....

En waarom zijn de Franschen zoo happig om te koopen? Ons deel leent zich, naar 't schijnt, het best voor suikerrietplanten; 't plan van Dh. Fleming is nu veel suikerriet te planten, een rumfabriek op te richten en ... rum naar Frankrijk uit te voeren. Een paar kapitalisten van Guadeloupe zijn mede reeds in de zaak geïnteresseerd.

Bovendien gaat hij van 't moment af dat de contracten geteekend zijn, de prijzen in zijn zaak, die hij mede heeft overgenomen, zóó drukken, dat niemand de concurrentie kan volhouden en hij dus 't monopolie krijgt.

We krijgen hier dus door Fransch kapitaal en Franschen invloed een tijd van goedkoopte en zeer waarschijnlijk een tijd van arbeid voor de bevolking.

Zal de eerzucht van Dh. Fleming: echter voldaan zijn met geldelijk succes? Ik vermoed, dat hij verder wil ... dit eiland Fransch maken door de bevolking, die dan van hem afhankelijk is, te laten vragen Fransche onderdanen te mogen worden. Wat een succes: het groote koloniale Nederland een stuk van zijn kolonies te hebben ontnomen!

En wat blijft er dan van 't fiere woord van Dh Colijn: „Er mag geen voetbreed van Hollands grond vervreemd worden".

Zullen de Vereenigde Staten dit ongestoord en rustig aanzien? Zij wenschen de Great Bay (de Groote Baai) van Philipsburg te hebben als basis voor hun vloot in de West-Indische eilanden, zoo vlak in de buurt van de Engelsche bezittingen.

En wiens schuld is het dat heel St. Martin Fransch gaat worden? 't Curaçaosche gouvernement, zeker, maar Holland ook. Holland heeft ons

Een vaart door het Panama-kanaal.

Twintig jaar geleden bestond het Panama-kanaal nog niet. Het was niet meer dan een illusie, die door enkele ingenieurs op papier was gezet. Dat is haast niet te gelooven, wanneer men nu door het kanaal vaart. Het ziet eruit, alsof het er altijd is geweest. Het vormt geen tegenstelling, doch een eenheid met het oerwoud aan weerszijden. Onze stoomboot vaart langzaam en voorzichtig binnen de pieren, die ver uitsteken voorbij de dichtbegroeide groene kust. Allen staan langs de railing om het technische wonder goed te kunnen zien. Aan stuurboord ziet men de twee plaatsjes, die door het kanaal tot bloei zijn gebracht: het oud-koloniale, wat rommelige Colon en het zindelijke, morderne Cristobal.

De plannen voor het kanaal zijn al oud. Een Fransche maatschappij had er van 1882 tot 1888 gewerkt om een kanaal te graven in den geest van het Suez-kanaal. De treurige voorbeelden van geldverkwisting en slecht beheer zullen helaas altijd verbonden blijven aan de geschiedenis van het kanaal. Wij mogen echter niet vergeten, dat er ook hard gewerkt is, dat men een tragischen strijd te voeren had tegen ziekte en dood. In 1904 kwam een overeenkomst tot stand tusschen de Vereenigde Staten, die de Fransche maatschappij hadden uitgekocht, en de jonge republiek Panama. In begin 1906 werd het ontwerp goed gekeurd en in 1907 het werk begonnen. Goethals en zijn leger van werklieden gingen graven. Mannen van talrijke nationaliteiten werkten met voorbeeldige volharding, ondanks de ontmoedigende teleurstelling, o.a. de aardverschuivingen op groote schaal. Eindelijk kon in 1913 president Wilson vanuit Washington den grooten Gamboadam laten springen, die vier jaar lang het water van de Chagres had tegengehouden om Goethals in staat te stellen, de beroemde Culebra-insnijding te maken. Onder het gejuich der duizenden werklieden sprongen de vele tonnen dynamiet en de dam zelf in de lucht en kolkte het water in de Culebra-snijding. Het Panama-kanaal was werkelijkheid geworden. In 1914 werd het voor het verkeer geopend.

Thans ziet men te Cristobal en Colon groote dokken en drukke havens; het breede kanaal, dat men voor zich uit door het land ziet loopen, ziet er indrukwekkend uit. Hoe verder het schip komt, hoe meer de bewondering der passagiers toeneemt. De groote stalen schutsluizen te Gatum met hun massieve muren van gewapend beton, de hooge electrische booglampen en de sterke locomotieven, die de schepén voortsleepen, vormen een geheel met het groene land, dat zich uitstrekt zoover het oog reikt, rechts tot Costa Rica en links tot Colombia toe. Bovenop de reuachtige dam van Gatum heeft men zelfs een golfveld aangelegd met een clubhuisje en schuurtje. vlaggen en spelers in golfcostuum, vlak bij de bosschen, de halfgekleede inbooringen en alligators, die zich in de zon koesteren.

Voorbij de groote schutsluizen komt men in het meer van Gatum, dat echter geen natuurlijk meer is. Vroeger was het, het dal van de Chagres, die daarlangs zijn weg zocht naar den Atlantischen Oceaan. Men had den rivier afgedamd door den tijdelijken Gamboa-dam.

Aan de eene zijde had men de Culebra-insnijding gemaakt, terwijl aan den anderen kant den permanenten Gatumdam werd gebouwd.

Toen de Gamboa-dam werd opgeblazen, vulden de opgehoopte wateren van de Chagres aan den eenen kant de Culebra-insnijding en aan den anderen kant het oude rivierdal, totdat zij in hun loop gestuit werden door den Gatum-dam, Zoo ontstond het Gatum meer, waarin nog altijd de Chagres uitstroomt om het kanaal van water te voorzien. Het overweldige oerwoud op de oevers van de Chagres, dat werd overtroomd, steekt nog altijd zijn stomme getuigen in de lucht; de toppen van de doode; nu geheel ontbladerde boomen, die boven de oppervlakte van het Gatum-meer uitsteken. Men kan er aan zien, hoe ondiep dit kunstmatige meer aan de kanten is.

Wij zijn het Gatum-meer doorgevaren en komen nu in de **Culebra-insnijding**, het beroemste onderdeel van het grootsche werk. Officieel heet het nu de Gailard insnijding naar den ingenieur, die zoo'n groot aandeel eraan heeft gehad en zijn leven verloor in dienst van de menschheid. Aan den rechteroever (wanneer men van den Atlantischen naar den Grooten Ocean vaart) bevindt zich een steen met een inscriptie om hem te eeren. Doch ondanks dat, blijft men in de wandeling spreken van Culebra-insnijding, een vreemde voorkeur, wanneer men bedenkt dat Culebra in het Spaansch slang beteekent

Thans kan men zich niet meer voorstellen, dat nog geen twintig jaar geleden deze oevers droog en kaal waren dat het groote kanaal droog lag, terwijl de machines de aarde van de oevers wegschepten en de werklieden op den bodem zwermden. Met uitzondering van enkele rotsachtige gedeelte zijn de oevers nu weer begroeid, het 14 M. diepe kanaal is gevuld met stilstaand water en van de groote aardschuivingen, die zooveel slachtoffers maakten en het werk ernstig vertraagden, zijn nog slechts vage sporen te zien. Alles ziet er vredig en rustig uit.

Voorbij de insnijding komen wij aan de schutsluizen van Pedro Miguel en Miraflores, die kleiner zijn dan die van Gatun. Dan varen wij langs Balboa, een moderne Amerikaansche stad midden in het tropische landschap. Keurige villatjes van één verdieping, snelle auto's over beschaduwde asfaltwegen, soldaten in Amerikaansche uniform voor moderne, hygienische barakken — kortom een plaats, die ons haast even verwonderd doet staan als het grootsche kanaal zelf.

Dan komt Ancon, weer zoo'n modern plaatsje, en dan Panama, waar men weer het idee van een Zuid-Amerikaansche stad krijgt. Het kanaal heeft er wel een cosmopolitisch tintje aan gegeven, doch wanneer men in de mooie kathedraal komt, voelt men zich weer geheel terug in den ouden Spaanschen tijd. En in oud-Panama denkt men in het geheel niet meer aan het kanaal, de kanaalzône, statistieken en moderne techniek. Daar leeft weer de oude tijd voor ons op hoewel Oud-Panama eigenlijk niets anders is dan een verzameling troostelooze ruïnes; overblijfsels van een klooster, een eenzame toren, die boven het omringende kreupelhout uitsteekt, stukken muur, een vergane brug. Dat is alles, wat er overgebleven is van de Spaansche stad, waar vroeger het goud en zilver van Peru uit de schepen geladen werd om op muildieren door de landengte te worden vervoerd. Aan de kust van den Atlantischen Oceaan werd het in andere schepen overgeladen, die ze afleverden aan den Spaanschen koning, wanneer zij tenminste niet door kapers werden overvallen en buitgemaakt.

Doch in de tweede helft der Zeventiende eeuw kwam aan de geschiedenis der stad een ontijdig einde. De zeerover Henry Morgan bedreef het ernstigste feit, dat ooit aan zijn gilde is ten laste gelegd: hij overmeesterde de stad en plunderde haar uit, waarbij de meeste inwoners werden gedood. Nadat zij huizen, kerken en kloosters hadden leeggehaald, trokken zij met hun buit over de landengte naar hun schepen, die aan de kust van den Atlantischen Oceaan voor anker lagen. De enkele inwoners, die er het leven hadden afgebracht, keerden niet terug om de stad te herbouwen, die door de toortsen der zeeroovers was afgebrand. Zij richtten op eenigen afstand een nieuwe stad op; die beter gewapend was tegen dergelijke vijanden: het tegenwoordige Panama.

Wanneer men uit de oude ruinenstad, die zoo welsprekend van de groote verwoesting getuigt, met de auto terugkeert naar de nieuwe stad, ziet men in korten tijd de verandering, waarvoor eeuwen noodig geweest zijn. Het is vier eeuwen geleden dat Vasco Nunez de Balbao zwijgend uitkeek over de uitgestrekte watervlakte van den Stillen Oceaan, dien hij als eerste Europeaan aanschouwde. Het is slechts één eeuw geleden, dat de Spasnsche vlag van de landengte verdween. En slechts vijftig jaar dat de mannen van De Lesseps begonnen met graafwerk om den Atlantischen- met den Stillen Oceaan te verbinden.

verwaarloosd; Hollands minister van koloniën kan in de Eerste Kamer zoo rustig verklaren, dat er geen grond bestaat voor de klacht, dat de regeering de Bovenwinden zou verwaarloozen. Op alle klachten was steeds het antwoord: „De nieuwe gouverneur moet tijd hebben zich in te werken". „De nieuwe gezaghebber moet tijd hebben zich in te werken." En intusschen staan onze menschen voor een bankroet.

Het „Huisgezin" heeft zich dit stuk wel erg aangetrokken en schrijft dan:

Zoo zou, rustig en vreedzaam, een staatkundige revolutie zich voltrekken, en den een of anderen dag van de hoofdstad Philipsburg de Fransche vlag waaien.

Zullen de Vereenigde Staten dit toelaten?

Wie weet, of ook zij niet hun slag zullen slaan?

De beide andere Bovenwindsche eilanden maken het niet beter dan St. Martin.

Engelsch is daar alles wat de klok slaat; de Methodisten bereiden met hun Amerikaansche predikanten de annexatie voor.

Als de Franschen de zuidelijke helft van St. Martin bij de hunne voegen en de Unie Saba en St. Eustatius inpikt, is iedereen tevreden.

Feitelijk verdienen we niet beter.

Onze ministers van Koloniën, of ze De Graaff heeten of Koningsberger, hebben zich met een Jantje van Leiden van de Bovenwindsche eilanden afgemaakt.

De gouverneurs van Curaçao doen niets of kunnen niets doen.

In de Kamers worden wel eens klachten vernomen, maar die worden door nietszeggende antwoorden van de regeeringstafel gesmoord.

Onze politieke partijen hebben het te druk om zich aan die paar verloren eilandjes in de West iets gelegen te laten zijn.

Onze pers heeft andere zorgen dan naar die enkele vierkante mijlen met een paar duizend inwoners om te zien.

Inmiddels voltrekt zich de vreedzame annexatie.

De weinige Nederlanders op die eenzame posten geven den kamp op.

En het slot zal zijn, dat wij de Bovenwindsche eilanden zullen verliezen, zooals Zweden zijn eenig koloniaal bezit, Denemarken zijn paar eilandjes in de Antillen verloren.

Als het einde er zal zijn, ja, dan zal men de jammerklachten vernemen, dan zal het verwijten regenen. Dan krijgt men misschien in de stijl van onze dagen protestvergaderingen met daverende redevoeringen van patriottische redenaars . . .

Dan zal het te laat zijn."

Maar Mr. F. G. van Schalkwijk, die de toestanden boven door eigen aanschouwing kent, stelt en het „Huisgezin" gerust en geeft aan de lezers der N. R. Ct. de zaak weer, in zijn ware verhoudingen door het volgende te schrijven:

„Als uw correspondent(e) haar zwarten St.-Martin-bril eens even afzet, weet zij, even goed als ik, dat de tegenstelling Hollandsch-Fransch op St. Martin bijna elke nationale tendenz mist en dat er veeleer een merkwaardige saamhoorigheid is tusschen alle bewoners van dit vriendelijk eiland door het Engelsch als de gemeenschappelijke omgangstaal. Wie, op Hollandsch St. Martin, heeft er ooit over gedacht Fransch te willen worden?

Dit geluid is, meen ik, nimmer vernomen, al ware het alleen maar, omdat de bewoners van het Fransche gedeelte op school gedwongen zijn Fransch te leeren, waarvan het praktische voordeel, naast het Engelsch dat nu verwaarloosd wordt, niet groot is, omdat de rechtspraak op het Fransche gedeelte in die, voor de bevolking grootendeels vreemde taal wordt gevoerd, terwijl het Engelsch op ons gedeelt — terecht — en het Hollandsche bestuursliberaliteit — naast het Hollandsch tot landstaal ook in de rechtszaal verheven is.

Er is voorhands geen enkele reden om in het feit, dat een energiek en vermogend man van het Fransche gedeelte zijn zaken tot op het Hollandsch territoir uitstrekt, dadelijk een imperialistisch spook te zien. Nederland heeft zijn koloniën steeds in ruime mate voor vreemd kapitaal opengesteld en de voordeelen daarvan ingezien. Er is geen aanleiding om in dit geval van politiek te veranderen.

Evenmin heeft het zin Oom Sam er weder als boeman bij te halen. Great Bay, dat den Amerikaansche oorlogshaven zou moeten worden, is juist nog diep genoeg voor een schoener, terwijl n.b. de Amerikaansche vloot thans reeds een prachtige basis heeft in het naburige (vroeger Deensche) St. Thomas!

Dh. Flemming — en dat is van belang — gaat bij ons suikeriet planten, een suikerfabriek oprichten, een tijd van goedkoopte en van arbeid voor onze arme bevolking, breekt — eindelijk! — aan."

BERICHTEN.

Het zestigjarig jubilee der „Gezelligheid" herdacht.

Tegen tien uur waren in de Societeit aanwezig vele leden en eereleden. Klokslag tien verscheen de Gouverneur vergezeld van Mevrouw van Slobbe en de adjudant van Z. Exc. het Aan de ingang van het gebouw werd hooge gezelschap ontvangen door een commissie bestaande uit de Heeren E. P. P. Schrils en J. A. J. Ellis die de hooge gasten naar de receptiezaal begeleiden waar ze ontvangen werden door den waarn. voorzitter en den secretaris.

Nadat de gasten gezeten waren en de champagne was rondgediend sprak Dr. Arends de ondervoorzitter een welkomst rede uit, waarna Z. Exc. het woord nam om de Societeit geluk te wenschen.

In een zeer sympathieke rede zeide Z. Exc. o. m. dat Hij ervan overtuigd was dat in de Gezelligheid de leden na volbrachte werktijd een aangename verpoozing zochten, niet alleen, maar dat ook menige instelling van maatschappelijk nut haar oorsprong vond in besprekingen op De Societeit gevoerd; ja hij geloofde zeer stellig, dat ook de politiek van Curaçao in vele gevallen op de Gezelligheid gemaakt was. Z. Exc. uitte verder vriendelijke woorden in verband met de verdere bloei van de Societeit en stelde daarop een toast in.

Na eenige oogenblikken van gezellige kout gaf de Ondervoorzitter het woord aan den secretaris, die een korte rede hield, waarin eenige historische gegevens opgesomd werden.

Daarna werd de Societeit bezichtigd (Mevrouw van Slobbe gaf de wensch daartoe te kennen) en betuigden de hooge gasten hun ingenomenheid met de inrichting en de keurige ligging en het uitzicht.

Den verderen dag bleven de leden en dames gezellig bijeen onder dans en muziek en werden nog vele toasten geuit en waardeerende woorden gesproken.

Wegens de historische bijzonderheden laten wij hier gaarne de rede van den Secretaris den Hr. Stoit Dijck in extenso volgen.

In opdracht van het Bestuur der Societeit rust op mij als Secretaris de plicht een en ander uit de geschiedenis der te vertellen.

Dat lijkt zoo eenvoudig, maar .... onze vaderen die ontegenzeggelijk goede kwaliteiten hebben bezeten, immers anders zou de Societeit haar diamanten feest niet kunnen vieren vandaag en zouden niet zoovelen nazaten van deze achtbare burgers thans in ons midden zijn, zij hadden echter één fout en dat is, dat zij een ietwat slordig waren op archivarisch gebied, zoodat ik de gegevens betreffende de geschiedenis van de club van 1871 tot 1894 niet heb kunnen vinden.

Maar dat neemt niet weg, dat ik toch de vrijheid neem U een paar dingen uit de historie te vertellen.

Zooals U uit een stuk in de Boletin Comercial hebt kunnen lezen, was het getal der oprichters niet gering, het slotwoordje enz. spreekt boekdeelen.

Onder die namen vinden wij eenige Hollanders die tijdelijk op Curaçao verbleven b.v. Coomans de Ruiter en Bueno de Mesquita, zoodat de oprichting getuigt van saamhoorigheid tusschen Hollanders en Curaçaoenaars.

Ik breng in dit oogenblik gaarne hulde aan de nagedachtenis van deze heeren; mogen hunne zielen in vrede rusten!

Helaas in onze dagen meenen vele lieden een scherp onderscheid te moeten maken tusschen de hier geborenen en de uit Holland stammende leden, hetgeen m.i. verkeerd is.

Op ONZE Societeit, waar ik trotsch op ben en waarvan ik de eer heb voor de tweede maal secretaris te zijn, heerscht een broederlijke stemming tusschen Macamba's en Curaçaoenaars.

En niet ten onrechte zijn wij niet allen onderdanen van éénzelfde Koningin wier Hooge Vertegenwoordiger ook heden ons weer de eer bewijst in ons midden te willen vertoeven?

De Societeit dan werd in 1872 opgericht en haar eerste Clublocaal was op de bovenverdieping van het ons vroeger bekende „Casa Rosada".

Aan de oprichtingsvergadering zijn al om te beginnen geschiedkundige herinneringen verbonden. Immers na afloop dezer vergadering die volgens een ingezonden stuk van Kakkerlak in de „Onpartijdige" meer had van een Poolsche landdag, begaven enkele heeren zich naar Hotel American en zetten daar de bloemetjes buiten. Onder deze was de toenmalige Procureur Generaal de heer Sassen. Wat daar gebeurd is ICK ENDE WEET HET NIET, maar in elk geval is het outslag aan den toenmaligen heer Procureur Generaal er niet vreemd aan. Blijkbaar was men streng in die dagen.

Gelukkig is onze tegenwoordige Procureur een rustig man.

Het spijt mij U niet te kunnen zeggen, wanneer de club is overgebracht naar het tegenwoordige gebouw, maar wel weet ik dat wij hier een uitstekende plaats hebben en de verstandhouding tusschen de eigenaar, de Hr. Penha en ons Bestuur uitstekend is.

Het is alleszins begrijpelijk dat een vooral als met de Heer Sassen de Societeit niet een gunstige naam gaf, en de opmerking in een der bladen, dat de Heer Sassen een rede hield van af het balkon van een ZEKER Societeitsgebouw was een reden voor het Bestuur om ernstig te protesteeren tegen dit woordje ZEKER, en had als gevolg dat de auteur het retugnam.

Een ding is echter zeker: de Societeit heeft meestentijds in goede verstandhouding geleefd met het Bestuur der Kolonie Curaçao, getuige ook het feit dat sinds vele jaren Z. E. de Gouverneur op Koninginnedag het Clubgebouw bezoekt om de gelukwenschen met H. Mr. geboortedag in ontvangst te nemen; maar ook het feit dat wij bij herhaling een Gouverneur het eerelidmaatschap hebben aangeboden, illustreert die goede verhouding.

In 1912 scheen het echter alsof er moeilijkheden zouden rijzen tusschen den toenmaligen Procureur Generaal en het Bestuur onzer Societeit. Immers de heer Gorsira verbood plotseling de Societeit na twaalf uur open te houden, omdat de muziek, het geschreeuw en het gezang de buren uit de nachtrust hield.

Het toenmalig Bestuur meende hierin een vrijheidsbelemmering te zien, niet in overeenstemming met haar reglement en protesteerde. De heer Procureur Generaal bleef koppig volhouden en zou de club komen sluiten indien herhaling zich voordeed. Uit de oude notulen blijkt dat deze Hoogedelgestrenge Heer zich persoonlijk aan het hoofd der politie stelde om in te grijpen als het noodig was, maar de leden, als goede burgers van Curaçao sloten hun Societeit om 12 uur, ten einde moeilijkheden te voorkomen.

Wel lieten zij echter bij deurwaarders exploit van den 25 Mei 1912 den P. G. dagvaarden om te verschijnen ter terechtzitting van den den 7en Juni 1912.

„Aangezien gedaagde goedgevonden heeft op den 15n Maart dezes jaars als P. G. een bevelschrift uit te vaardigen, waarbij aan eischeres gelast wordt dat hare Societeit gedurende 14 dagen vanaf den 16n dier maand ook 's Zaterdags om 12 uur gesloten moet zijn met mededeeling tevens, dat indien aan bedoeld bevel niet vrijwillig gevolg gegeven wordt, gedaagde door de politie zou laten zorgen dat het nagekomen werd."

Maar . . . . hier bleek dat de Societeit een praktizijn onder hare leden had de heer Sutherland, die in een keurig gesteld advies het Bestuur van bescheid diende, met het gevolg dat den deurwaarder Romijn werd opgedragen op 1 Mei den P.G. aan te zeggen en mede te deelen dat zijn insinuantie hierbij intrekt het exploit van mij deurwaarder van den 25n dezer maand enz. enz.

En sindsdien hebben wij in pais en vree geleefd met den P. G.

En ik mag niet nalaten te zeggen dat de Societeit nog steeds twee avonden per week na twaalf open mag blijven.

Verder is ons leven rustig daarheen gegleden, nieuwe leden kwamen, oude leden stierven, maar de Societeit bleef bestaan, ondanks de pessimisten van 1871, die zeiden dat niets op Curaçao van langen duur was.

In een boekje las ik dat van de 285 Societeiten in Holland waarvan het oprichtingsjaar bekend was, slecht 35% ouder was dan onze Societeit. Is er dan geen reden dit feest te vieren?

Exc. dames en heeren:

In het boek getiteld „De geschiedenis van Curaçao" staat over onze Societeit dat zij helaas meer gelegenheid biedt tot ontspanning dan dat zij maatschappelijk nut sticht, al wordt daar dan aan toegevoegd dat de nieuwkomers uit het moederland weten dat onze Societeit Vaderlandsche gronn is. Is dat laatste al niet veel waard?

En wat het eerste betreft art. I van het oorspronkelijke reglement luidt: Het wezen en doel der instelling is aangeduid door den daaraan gegeven naam van Societeit „De Gezelligheid".

Dat beginsel zijn wij steeds trouw gebleven en zullen wij trouw blijven. Een hiermede is mijn korte beschouwing ten einde.

Komt, laat ons nu vroolijk zijn.
Ik heb gezegd.

Curacaosche Handel Maatschappij.

We mochten van deze Mij. het jaarverslag ontvangen over 1930, o.a. lezen we daarin:

Door een nootlottige ongeval ontviel ons op 11 September j.l. onze Directeur, de Heer W. MEERWALDT Jr., wiens groote werkkracht en bekwaamheid wij zeer noode zullen missen. Zijn nagedachtenis zal bij ons in hooge eere worden gehouden.

In de ontstane vacature werd voorloopig niet voorzien.

De Heer TH H. LOEWENS, die sedert 1926 als procuratiehouder van ons hoofdkantoor werkzaam was en die in December j.l. van een inspectiereis terugkeerde, werd tot onderdirecteur benoemd.

De toestand van den wereldhandel bleef in het afgeloopen jaar buitengewoon ongunstig, met name in de gebieden waar onze Maatschappij werkzaam is.

De bedrijfsrisico's in onze overzeesche vestigingen hadden wij gedurende de laatste jaren aanzienlijk beperkt. Zoodoende waren wij in staat het in het loopende boekjaar geleden verlies door valuta-depreciatie alsmede noodzakelijke afschrijvingen op debiteuren en voorraden uit de winst te bestrijden, zonder dat de reserve voor bijkantoren, die tot dekking van zulke verliezen in de voorgaande jaren gevormd was, behoefde aangesproken te worden.

Ter verbetering van de doorvaart naar het Schottegat hebben wij in samenwerking met het Gouvernement van Curaçao aan een gedeelte onzer kaden gelegen aan de Oostzijde van de St. Annabaai belangrijke werken doen verrichten. In den loop van dit jaar zullen ons deze kadeterreinen worden opgeleverd evenals het aan de Westzijde van St. Annabaai gelegen kadeterrein Mattei, dat geheel wordt gerepareerd. Door deze verbeteringen zullen onze kaden aan bruikbaarheid voor de scheepvaart veel winnen.

Het uit te keeren dividend is vastgesteld op 5% (v. j. 8%).

In dank ontvangen.

Van de K. N. S. M. het vaarplan van de Stoombooten in de diensten van Noord en Centraal Amerika.

Nieuwe Industrie op Curacao.

De Curaçaosche Courant van 5 Juni bevat de acte van oprichting der *N. V. Curaçaosche Haaienvangst en Industrie Maatschappij.*

De oprichters dezer Mij. zijn de Heeren W. F. G. Mensing, J. C. J. Mensing en E. Magnus.

Volgens de Statuten heeft deze nieuwe Mij. ten doel vangen en / of opkoopen van alle vischsoorten en in het bijzonder van haaien en de visschen geconserveerd, ruw en anderszins in den handel te brengen, en verder het verrichten van alle handelingen die tot bereiking of bevordering van voormeld doel bevorderlijk en bevorderlijk mochten worden geacht.

Het kapitaal der vennootschap bedraagt Een millioen vijfhonderd duizend gulden (Fl. 1.500.000.—) verdeeld in vijfhonderd aandeelen, elk groot Een duizend gulden, waarvan bij het passeeren dezer akte drie honderd aandeelen ten bedrage van drie honderd duizend gulden bij de oprichters, ieder voor honderd duizend gulden zijn geplaatst, van welke aandeelen vijftig percent, ten bedrage van een honderd vijftig duizend gulden, is volgestort.

Een dergelijk initiatief, bijzonder in dezen tijd van malaise, kunnen we niet anders dan toejuichen: en van harte wenschen we de oprichters het meeste succes.

„Oost en West"

Door een vergissing zijn in ons verslag van de jaarvergadering van bovengenoemde Vereeniging eenige fouten ingeslopen, welke we hier gaarne verbeteren.

Zoo is het ledenaantal niet 266 maar 226. En is de afdeeling Curaçao niet *de* grootste maar behoort tot de grootste afdeelingen dezer Vereeniging. Tot voorkoming van misverstand hebben we gaarne voldaan aan het verzoek van het afdeelingsbestuur deze gegevens hiermede te rectificeeren.

H. M's „Van Galen".

H. M.'s torpedobootjager „Van Galen", op reis van Curaçao naar Nederl. Indië, is 19 Mei te Sabang aangekomen en heeft hiermede de reis rond kaap de Goede Hoop volbracht.

Weer in de vaart.

Van het opgelegde deel van de vloot der K. N. S. M. zijn vier groote schepen, de „Brielle", „Breda", „Alkmaar" en „Amsterdam" weer voor de vaart in orde gemaakt. De „Alkmaar" en de „Breda" zijn reeds op weg naar La Plata in Zuid-Amerika voor een lading graan; de „Brielle" en de Amsterdam", welke laatste schip het grootste is, dat onder Nederlandsche vlag vaart komen begin Juni in den Chilidienst.

De West-Indische Gids.

Meinummer: Thomas E. Penard. (ontleend aan „Edison Life" van Maart 1931. Uitgegeven door „Edison Electric Illuminating Comp." 39 Boylston Str. Boston, waar deze begaafde Surinamer werkzaam is.) — „Sneki Koto", inenting tegen den beet van vergiftige slangen II, door dr. H. D. Benjamins (schrijver haalt met zijn veelomvattende kennis een reeks bronnen aan over dit diep ingeworteld volksgeloof in Suriname). — Antwoord op „indruk van Suriname" van ir. Iman G. J. van den Bosch, door J. A. Liems (zie het Novembernummer van de W.-I.-Gids). — Cassavecultuur in Suriname, door L. Junker. — Maria Sibylla Merian (1647 — 1717), door C. K. Kesler (een belangwekkende levensgeschiedenis van deze vrouw, een Zwitsersche, die met Andreas Graff uit Neurenberg was gehuwd en een volgeling der Labadisten was. Zij kwam in 1699 in Suriname en schreef het merkwaardige werk „Metamorphosis insectorum Surinamensium dat in 1705 verscheen). — Negen en twintigste jaarverslag van het Van Eeden-Fonds over 1930. — Een album, door H. D. Benjamins. (bespreking van „De Wereld in Beeld", Serie II).

De Rijkseenheid.

Van dit weekblad ontvingen wij een rijk geïllustreerd tentoonstellingsnummer.

De meest vooraanstaande personen op het gebied van Indisch recht- han delindustrie en scheepvaart leverden hunne bijdragen.

Voor Curaçao zijn behalve de algemeen Koloniale artikelen van belang, een bijdrage van den Directeur der K. N. S. M. J. H. van Hasselt Les Communications maritimes entre les Pays-Bas et leurs Colonies Americaines, en een bijdrage van Prof Mekel. The Oil Industry of the Dutch East Indies.

De Wereldwerkeloosheid.

Op 15 April bedroeg het aantal werkloozen.

in Duitschland	4. 628. 000.
in Engeland	1. 561. 054.
in Italië	709. 486.
in Frankrijk	50. 537.

Deze cijfers waren in de vorige maand wel hooger, doch de oorzaak daarvan was, dat toen de open-lucht industrieen nog niet aan het werk waren. Een verbetering van den algemeenen toestand beteekent dit nog niet.

De Gouvernementsfinancien.

Deze hebben in het eerste kwartaal van 1931 het volgende opgebracht:

AAN BELASTINGEN f. 1.125.864. d.i. f 242.315 minder dan in dezelfde periode van het vorige jaar en f 228. 861 minder dan ¼ van de raming over 1931.

AAN INKOMSTEN VAN ONDERSCHEIDEN AARD. f. 565. 819, d. i. f. 38.450 minder dan in dezelfde periode van het vorige jaar en f. 180.471, minder dan ¼ van de raming over 1931.

Het totaal der inkomsten in het eerste kwartaal is f. 280.765 minder dan het vorige jaar en blijft.

f 409.332 beneden ¼ van de raming.

Grooter dan het vorige jaar zijn de opbrengsten der volgende belastingen:

de grondbelasting
de gebruiksbelasting
de successiebelasting
het vergunningsrecht en de motorrijtuig- rijwiel- en motorbootbelasting.

Goede reis.

Met het M. S. Orinoco vertrekken deze week voor herstel van gezondheid naar Europa, de Heer S. M. Maduro en echtgenoote.

Voor het eind van dit jaar hoopt de Hr Maduro weer op Curaçao terug te zijn.

Van harte een goede reis.

Aanstaande Voetbalmatchen.

Naar we vernemen verwacht men einde Juli hier het kampioens elftal van Venezuela.

Ook hoopt men nog hier te ontmoeten de Shamrocks en het Peruaansche elftal die beiden in Caracas zullen spelen.

Het Nederlandsche Tooneelgezelschap.

Naar we vernemen is hier telegrafisch bericht ingekomen, dat het Nederlandsch Tooneelgezelschap, wat onder de leiding van Cor Hermus, plannen had een tournee te maken door West-Indie, voorloopig van deze tournée heeft afgezien.

Het conflict tusschen Vaticaan en het Fascisme.

Volgens de laatste kabelberichten is het conflict in zoover bijgelegd, dat de onderhandelingen tusschen de vertegenwoordigers der beide machten weer hervat zijn.

Tijdens de onderbreking werden de besprekingen gevoerd door Luigi Federzoni van de kant van Italie, en markies Francesco Pacelli van de kant van het Vaticaan.

Toch verwacht men dat de oplossing nog lang kan duren en geen wonder want uit de bladen der laatste weken kan men heel goed lezen, waar de schoen eigenlijkt wringt.

De Paus zegt Mussolini, is voor ons een buitenlandsche macht en wij kunnen niet toelaten dat hij inzake politiek zich bemoeit met Italie.

Maar onder politiek verstaat Mussolini ook de werkzaamheden der katholieke actie, de opvoeding der jeugd en andere belangen die volgens de leer der kerk absoluut buiten de jurisdictie van den staat vallen.

Mussolini schijnt van meening te zijn. dat de lijn van witte travertijnsteen, die op het St. Pietersplein de grens tusschen de Vaticaansche Stad en Italië aangeeft beteekent, dat zich het Vaticaan nu voortaan niet meer om de Italiaansche katholieken behoeft te bekommeren. Wie echter durft veronderstellen, dat de godsdienstige en moreele belangen van het Italiaansche volk de Kerk niet meer ter harte gaan?

Wanneer Mussolini beweert. dat het fascistisch regime alle moreele en godsdienstige belangen van het Italiaansche volk verdedigt, is dit slechts ten deele waar. Men denke slechts aan de aanspraak van den H. Vader aan de pastoors en vastenprekers van Rome, waarin Z. H. klaagde over het voortduren van onzedelijke tooneeluitvoeringen en bioscoopvoorstellingen, over onzedelijke artikels en illustraties in de pers, en tenslotte over het feit, dat het de jeugd dikwijls onmogelijk gemaakt wordt, 's Zondags de H. Mis bij te wonen, daar juist in de morgenuren gymnastische oefeningen worden gehouden.

Sinds de H. Vader zijn afkeuring over dit alles heeft te kennen gegeven, is er echter, door de facistische autoriteiten geen enkele maatregel genomen, om dezen toestand te verbeteren. Een ieder, die onpartijdig oordeelt, zal daarom moeten erkennen, dat de Katholieke actie ook in Italië dringend noodzakelijk is.

Ook de z. g., „zwarte kroniek" der Italiaansche bladen had wederom in de laatste tijden een bedenkelijk karakter aangenomen.

Een ander betreurenswaardig feit is, dat door het fascisme tot nu toe nog niets werd gedaan, om de unfaire propaganda der protestanten in Italië en vooral in Rome tegen te gaan.

De artikelen in de „Gioventie Fascista" over de opvoeding der jeugd tot haat tegen de vijanden van het fascisme waren eveneens betreurenswaardig.

In genoemd fascistisch jeugdorgaan werden de katholieke jeugdvereenigingen in Frankrijk en Spanje openlijk beleedigd, wijl de katholieken in deze landen andere politieke idealen hebben dan in Italië.

Het meest te lijden echter hadden de Duitsche katholieken waartegen door de fascistische pers, met name door de „Tribuna", een heftige strijd gevoerd wordt.

Het fascisme ging echter nog verder en spaarde ook de Italiaansche katholieken niet. In Savona werd met geweld opgetreden tegen een katholieken jeugdbond en in Parma werd 's nachts het vergaderlokaal der katholieke studenten verwoest. Ook in Padua hebben zich bepaalde kringen op aanvallenden toon over de Katholieke actie uitgelaten.

Men begrijpt dus wel, dat de Paus niet eerder de vrede teekenen zal, voordat hij degelijke waarborgen heeft voor een onbelemmerde vrijheid der katholieke beginselen, en de zekerheid dat het fascisme in Italië de Campagne tegen het Vaticaan staken zal.

8e Juni.

We zouden deze gedenkwaardige dag bijna vergeten hebben, maar we werden er aan herinnerd door de extra versterking der posten en wachten. Waren er kapers op de kust of was het alleen maar ter herdenking?

Ontvangavond ten Gouvernementshuize.

De Gouverneur van Curaçao en Mevrouw VAN SLOBBE stellen zich voor eene receptie te houden op Zaterdag 20 Juni a.s. van 8½ - 10 uur ten Gouvernementshuize.

Avondkleeding ZWART.

Bekendmaking.

Hierbij wordt bekend gemaakt dat de taksen naar de volgende plaatsen als volgt worden verlaagd:

Naar Guadeloupe	f 0.57⁵	per woord
St. Thomas en St. Croix	0.95	
St. Kitts	0.60	
Nevis	0.60	en f 0.20 extra voor port.
St. Lucia, Grenada, St. Vincent	0.70	
Montserrat, Dominica	0.65	
Antigua	0.60	
Tortola	0.95	en f 0.42⁵ extra voor port.
St. Barths	0.45	
Sto. Domingo City, Santiago, Pto Plata, Macoris, La Vega, La Roma, Barahona.	0.80	
Andere plaatsen in Sto-Domingo	0.80	plus landlijn f 0.62⁵ voor 10 woorden minimum, elk woord meer 5 ct.
Cuba	1.35	
Haiti	1.30	

De Directeur van 's Lands Radio en Telefoondienst,

D. Molenkamp.

Moedige Zeelui.

Vrijdag 8 dagen geleden zijn twee Bonairiaansche jongens s' morgens om half vier met een motorboot van hier vertrokken en kwamen daar om half 10 aan.

De namen dezer beiden zeelui zijn John Engelhardt en Gregorio Thodé. De Engelhardt's, op Bonaire zijn bekend als moedige's wakkere zeelui en John heeft dus deze eerenaam nog vergroot.

Zaterdag morgen om 6 keerden ze weer naar Curacao terug en kwamen daar na 5 uur weer aan.

De boot was over de kiel gemeten 27 voet groot en voorzien van een Kermath- motor.

Het is een mooi waagstuk maar zooals de „La Cruz adviseert, met één keer is het mooi geweest,

Aardbeving in West Europa.

In den nacht van Zaterdag op Zondag, heeft in de West Europa een aardbeving plaats gehad, waarvan de haard moet gelegen hebben in de Noordzee bij de Engelsche kust. In Yorkshire vooral is nog al schade aangericht, o.a aan de bekende Kathedraal van Lincoln. In Londen zijn o.a enkele gasbuizen gesprongen.

Ook in Norfolk en in de Stad Manchester werd schade aangericht. De schokken deden ziel ook gevoelen in België - Nederland en Noordwegen, doch zonder ernstige schade aan te richten.

Levenswijsheid.

„Er zijn vooral drie dingen, die een mensch ruïneeren: weinig weten en veel praten; weinig hebben en veel uitgeven; en weinig waard zijn en zich veel verbeelden. Wie zich oefent in de kracht Gods deze klippen te omzeilen, heeft het al een eindje in de moeilijke levenskunst gebracht.

Ik herinner mij nog dat ik als jongen eens met mijn vader over de Haagsche markt liep en zei: „papa, wat zijn hier toch veel goden".

Vader lachtte en antwoordde: „wel neen, mijn jongen, er zijn er maar enkelen, maar ze hebben de *hardste* stemmen!" Gelukkig de mensch, die de stille stemmen beluistert!"

Dr. J. H. Gunning J. Hz.

CURAÇAOSCHE VOETBALBOND,

Wedstrijden tegen Caracas.

Momenteel worden er door het Bondsbestuur onderhandelingen gevoerd met de Voetbalvereeniging „La UNION" te Caracas, die kampioen harer afdeeling is, teneinde in het einde van Juli een drietal wedstrijden te Curaçao te komen spelen.

Teneinde zoo sterk mogelijke elftallen te kunnen samenstellen, heeft de elftalcommissie van den C. V. B. twee voorloopige elftallen samengesteld, die Zondag 14 Juni des namiddags 4.30 precies een wedstrijd zullen spelen.

Meerdere wedstrijden zullen worden gespeeld, alvorens definitief een A.- en een B.-elftal zal worden samengesteld.

De elftallen zijn:

ZWART- Shirt.

Euwe
De Nieuwe Maduro (Captain)
Bosnie Sentiago Van Ecks
Valies Exom Kroon Klink Tweeboom

WIT- Shirt.

Vermeulen Michel Meerens De Castro
R. Maduro
Man-A-San de Wolf (Captain) W Leers
Pierhagen Hollander
Lampe

Reserves: Tielman (doel)
De Windt - Treurniet - Minguel - v/d Knaap

Scheidsrechter: Hagendijk.

Indien de onderhandelingen met „La Union" resultaat hebben, zullen nadere bijzonderheden omtrent de te houden wijdstrijden worden medegedeeld.

HET BESTUUR,

Politie berichten.

Opgave over de maand Mei 1931. van aangekomen en vertrokken passagiers, enz.

Aangekomen passagiers	1624
Vertrokken passagiers	2219
Transito passagiers	1660
Verstekelingen	5
Uitgezette personen	26
Verwijderde personen	21
Niet toegelaten personen	7

GEVONDEN VOORWERPEN.

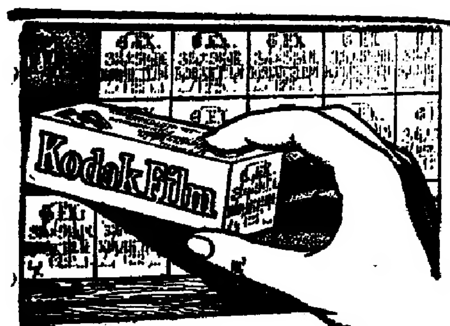
1 portemonnaie inhoudende fl. 0.44½, 1 vulpen (Merk Wonder). 1 bos sleutels aan een ring. 1 gouden dasspeld. 1 sleutel. 1 huissleutel.

Deze voorwerpen zijn voor belanghebbenden terug te bevragen aan de Politiehoofdwacht.

Ingetrokken rijbebewijzen gedurende de afgeloopen Maand.

Bastiaan Verheij, op 27 April 1931 voor 3 maanden.
Jean M. Royer, „ 27 April 1931 voor 6 maanden.
Carl Kloman, „ 27 April 1931 voor 6 maanden.
Eduardo de Bruin, op 28 „ 1931
Justinus van Hasselt, op 28 April 1931 voor 3 maanden.
Andres C. Schoobaar, op 29 April 1931 voor 3 maanden.
Kenneth Francis, op 30 April 1931 voor 2 maanden.
Luis Nossin, op 1 Mei 1931 voor 6 maanden.
Jacobus W. v. Beveren, op 1 Mei 1931 voor 3 maanden.
Emirto Scorrea, 2 Mei 1931 voor 2 maanden.
Alfred Jung, op 2 Mei 1931 voor 1 maand.
Francisco Geregori, op 2 Mei 1931 voor 1 maand.
Herman den Braven, op 2 Mei 1931 voor 3 maanden.
Antonio Dos Santos, op 3 Mei 1931 voor 3 maanden.
Vinc. M. Piekeur op 5 Mei 1931 voor 2 maanden.
Robert E. Adams, op 6 Mei 1931 voor 3 maanden.
Carlito Florans, op 10 Mei 1931 voor 3 maanden.
Louis Dos Santos, op 10 Mei 1931 voor 2 maanden.
Johan Rock, op 13 Mei 1931 voor 3 maanden.
Cornelis Allee, op 15 Mei 1931 voor 3 maanden.
Sooknaman Sing, op 17 Mei 1931 voor 3 maanden.

Steunt het „Apostolaat der Zee.

TWO WORDS that mean better pictures

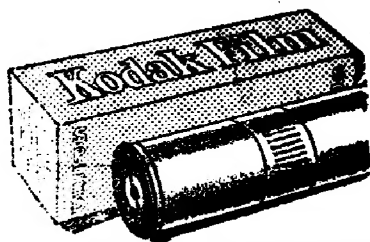
IF you want better pictures use two magic words : : : "KODAK FILM."

Roll by roll uniformity is your safeguard against missing that picture you want.

Insist on genuine Kodak Film in the familiar yellow box. It gets the picture.

Made only by Eastman Kodak Company.

EASTMAN KODAK COMPANY
Rochester, New York, U. S. A.

CABRIETENSOEP GRATIS.

L. S.

Sedert anderhalf jaar ben ik bezig om een vereeniging op te richten: TOT BESTRIJDING DER TUBERCULOSE TE ARUBA. De vereeniging draagt de naam van „HET GROENE KRUIS."

In twee groote deelen is zulk een werk te splitsen:

1. Hulp te verleenen aan hen die lijdende zijn aan tuberculose;
2. Het voorkomen van die ziekte.

De overheid heeft zich zeer sympathiek over het doel van die vereeniging uitgelaten. ÉÉN van de middelen om tot het doel te geraken is het verstrekken van ⅓ liter melk per dag aan de kinderen, die daarvoor in aanmerking komen, om hun WEERSTANDSVERMOGEN tegen de GEVREESDE ZIEKTE te verhoogen.

Op de „NOORD" was de vereeniging daar reeds mee begonnen, om vervolgens andere afdeelingen op het eiland op te richten, waartoe in beginsel alle medewerking was toegezegd. De voorbereidende besprekingen, en alles wat daarmee samenhangt, waren in vollen gang.

Ik herhaal, sedert anderhalf jaar wordt aan dit alles gewerkt. Wat gebeurt nu?

Een inzender in „La Cruz" wenscht zijn lezerskring wijs te maken dat dit alles slechts een VERKIEZINGS-CAMPAGNE is. Dit is op zijn zachtst genomen bezijden de waarheid. Ik wil niet ontkennen dat misschien anderen als verkiezings-campagne, een SOEPUITDEELING aan kinderen van de Noord houden. Op zich zelf een mooi en nobel streven, maar wat NIETS te maken heeft met de vereeniging „HET GROENE KRUIS."

Om te voorkomen dat buitenstaanders, wier steun de vereeniging om het doel de T.B.C. te Aruba te bestrijden toch zoo hard noodig heeft, ons schoon streven, de T.B.C. te Aruba te bestrijden niet zullen verwarren met een verkiezings-campagne, heb ik de melkuitdeeling aan de kinderen stop gezet tot ná de landsraadverkiezingen en wordt voortgezet waarschijnlijk in December, als het gebouw, waar die uitdeeling kan plaats vinden, gereed is.

In 't kort gezegd:

1. De vereeniging door mij anderhalf jaar geleden opgericht, genaamd „HET GROENE KRUIS," heeft ALLÉÉN tot doel bestrijding van de T.B.C. te Aruba.

2. Het is GEEN kiesgenootschap of politieke vereeniging.

3. Heeft niets te maken met de soepuitdeeling of SOEPCANDIDATUUR.

Aruba, 2 Juni 1931. Dr. A. F. Dussenbroek.

Ontvangen "VAN DORN"

1 Deelig Brieven Files
4 „ „ „

WIMCO
WEST INDIA MERCANTILE CO. LTD
Prinsenstraat 11.

2—3

Compagnie Generale Transatlantique.

Het luxueuse stoomschip „*CUBA*" zal in den nacht van 13 Juni a.s. vertrekken van Curacao naar VENEZOLAANSCHE HAVENS, TRINIDAD, MARTINIQUE, GUADELOUPE, PLYMOUTH, LE HAVRE. Vervoert EERSTE-, TWEEDE-, INTERMEDIAIRE-, DERDE KLASSE en DEK PASSAGIERS.

Door-biljetten naar SURINAME, DEMERARA, en CAYENNE, met overscheping in TRINIDAD op het S. S. „*BISKRA*" den zelfden dag van aankomst, worden op verlangen uitgereikt!!

Voor alle verdere inlichtingen wende men zich tot het Agentschap. 2—2

Mate a estos chupadores de sangre

El diminuto mosquito mata más personas que todas las fieras de la selva. Fiebre amarilla, paludismo y otras dolencias fatales son los recuerdos que deja a su paso. No permita Ud. a los mosquitos herir a sus seres queridos.

El Flit es mortífero para las moscas, mosquitos, pulgas, polillas, hormigas, cucarachas, chinches y sus huevos. Inofensivo para el hombre. No mancha. No confunda al Flit con otros insecticidas.

Busque el soldadito en la "lata amarilla con la faja negra."

FLIT
MARCA REGISTRADA
mata más — de prisa

108

Compania Trasatlántica

Geregelde Passagiers- en Vrachtdienst.
Eerstvolgende afvaarten van Curaçao:
naar Pto. Colombia en Cristobal:

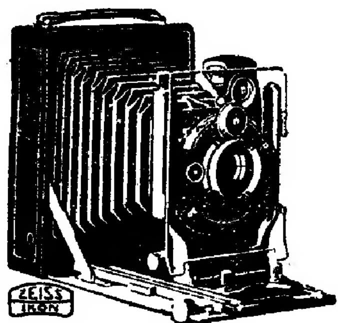
S.S. JUAN S. ELCANO	13|14	Mei
S.S. MAGALLANES	12|13	Juni

naar Pto. Cabello, La Guaira, Sto. Domingo, San Juan, Teneriffe, Las Palmas, Cadiz en Barcelona.

S.S. JUAN S. ELCANO	23|24	Mei
S.S. MAGALLANES	22|23	Juni

Eerste klasse passagebiljetten naar Havanna, New Orleans en New York — met overscheping in Cristobal worden op verlangen hier uitgereikt.

Vroegtijdige plaatsbespreking aanbevolen.
Alle inlichtingen te bekomen bij:
S. E. L. MADURO & SONS.
Agenten.

TOESTELLEN.

Fotografische Artikelen

Rolfilms en Filmpakken, Platen,

Foto-Chemicaliën.

AMATEURSWERK

wordt aangenomen vóór otwikkelen en afdrukken in mijn **eigen Laboratorium.**

SUNNY ISLE.

L. RECK.

Breedestraat — Punda.

GOED LICHT IS GOEDKOOP!

PHILIPS ARGENTA

PHILIPS ARGENTA

,HET BESTE LICHT BIJ 'T LAAGST VERBRUIK

De geheimen bij het dresseeren van dieren.

Het geleerde zwijn — Hanen kraaien op bevel. — De beleefde gans.

Clowns zijn tegenwoordig de groote mode en toch zijn er enkele der voornaamste onder hen, die reeds lang en ten onrechte vergeten zijn. Zij hebben n.l. tegenover Grock, de Fratellini's, Carow, de Rivels, Chaplin e. a. het nadeel, dat ze niet meer in leven zijn. Dat is helaas altijd uit den booze, ook voor de klassieken onder de klassieken.

Een van hen, en wel, een der voornaamste onder de clowns van alle tijden en volkeren noemde zich nooit clown. Hij nam den titel aan van „manege-satyricus", ofwel arena-satyricus en werd als zoodanig beroemd en waarlijk met recht maar hij was niets anders dan een clown, zij het dan een die 'n humoristischen geest bezat, zooals slechts zeer enkelen.

Het was een Rus, Anatoli Durow genaamd. Noch in de manege, noch in het bierhuis heeft Durow ooit van zijn hart een moordkuil gemaakt, ook niet, wanneer politieagenten, met wie hij den spot dreef, de ooren spitsen en hem op de hielen zaten. Slechts door een machtige protectie moest Durow aanhoudend aan gevangenisstraf, en hoogstwaarschijnlijk aan een wandeling naar Siberië ontsnappen.

Deze clown liet zich eens bij gelegenheid — den 10den Augustus 1924 in Boedapest, waar hij in het circus Behetow zijn dieren opvoerde — interviewen. Wat hij toen vertelde was als het ware een les in de kunst, zekere dieren voor manege of het tooneel af te richten.

Durow zei: „Er zijn verstandige en domme menschen, er zijn ook verstandige en domme dieren. Evenals ieder mensch niet geschikt is om te studeeren is ieder dier dit niet om gedresseerd te worden.

De hoofdvereischte, voor iederen dresseur is dan ook het vermogen óf en waarvoor een dier aanleg heeft. Daarna hoe men het voor dit werk gebruikt. Hij moet weten dat de aap een geboren koorddanser is en uitstekend geschikt om gymnastische toeren te verrichten, terwijl de zeehond een puik jongleur is en de poedel een voortreffelijk rekenmeester is, of dit kan worden.

Bij het onderricht geldt als basis een dier mag nooit geslagen worden. Het dier denkt er dan alleen over na: hoe het de slagen kan ontkomen en nooit wat men van hem wil. Alleen met liefde kan men de dieren tot gehoorzaamheid brengen. Wanneer ik het dier tot het bewustzijn heb gebracht, dat het zijn lievelingskostje krijgt zoodra het gehoorzaamt, dan heb ik het gedresseerd. Vandaar, dat het zwijn, een der vraatzuchtigste beesten zoo gemakkelijk te dresseeren is. Als ik het zwijn met koek lok, dan danst het na verloop van twee weken een wals. Voor voeder doet het dier alles. Het doet om zoo te zeggen nog eens extra zijn best om nog een hapje meer te verdienen, dan hem eigenlijk toekomt. Hij is dus vooruitstrevend, zooals dat ook onder de menschen het geval is.

Moeilijker om te behandelen dan het zwijn is b.v. de haan. Voor den schitterenden Duitschen hanen-dresseur, Jean Clerment, uit Aken is nog niet zoo heel lang geleden een grafmonument opgericht. Of hij nu zijn hanen volgens de methode van Durow africhtte, is niet uitgemaakt.

Deze verklaarde: „Om een haan te leeren om op commando te kraaien is een buitengewoon geduld noodig. De haan kraait dan ook nog alleen, wanneer hij er zin in heeft. Daar hij onder het kraaien niet bij den dresseur komt, moet deze zich reeds in alle vroegte met den haan bezig houden, meestal bij het eerste morgenkrieken, hoe zwaar hem dit vaak ook valt.

Hij gaat dan voor den haan staan en zegt ernstig met gebiedende stem: „Nu, kraai eens, haan!" De haan doet het ook, doch niet omdat het hem bevolen, maar wanneer hij er juist op dat oogenblik zin in heeft. Nu komt het toevallig voor dat de haan direct na het commando kraait. Direct krijgt hij een extra vetten worm tot belooning.

Langzamerhand, niet direct, maar eindelijk en ten langen laatste toch bemerkt de haan, dat hij een lekker beetje krijgt, wanneer hij het bevel opvolgt. Maar dat duurt gewoonlijk wel ongeveer 9 maanden.

Met een gans ging het eens gemakkelijker: zij maakte een buiging voor een der grootvorsten. Het was nog in Rusland, dat op een Woensdag een grootvorst een loge voor zich liet reserveeren tegen 's Zondags. Op den bewusten Zaterdag echter waggelde een gans voor de loge van den grootvorst, die driemaal een buiging maakte. Den volgenden dag kwam er bevel, dat Durow bij de grootvorst op audientie verwacht werd en wel direct: „Den heelen nacht heb ik er over nagedacht, hoe die gans kon weten wie ik was".

Hoe speelde Durow dit klaar?

„Ik zette gedurende den voedertijd drie dagen achter elkander het voeder onder de loge van den grootvorst.

'Zaterdags kwam de gans hoog op de gewone plaats om bij den voerbak te komen. De plaats was leeg. Misschien heb ik het niet goed gezien dacht de gans, boog nu voor de tweede en derde maal, toen droop zij ontstemd af. En boven zat de grootvorst verbaasd te kijken. Hij lachte toen hij deze wonderlijke geschiedenis gehoord had".

Onze Tijd.

En de versnelling van het levenstempo.

In een artikelenreeks over het moderne industrialisme citeert de a. r. *„Standard"* de volgende schets van onzen tijd uit de geschriften van den voormaligen hofprediker Ds. GERRITSEN.

Onze tijd is een jammerlijke, tijd, een schrikkelijke tijd, een ellendige tijd.

Het is alles fabriek, fabriek. Het is alles graf, graf. Wij hebben de mechanische kracht ontketend. Maar zij op onze beurt door haar onderworpen.

Daardoor is het levens-tempo des menschen buitengewoon versneld. Van de heele en de halve noten zijn we gekomen tot de trillers. Het bliksemt tegenwoordig overal in de wereld. De telegraaf bliksemt, de telefoon bliksemt, de treinen bliksemen.

Niemand heeft in deze dagen meer tijd.

Voort, voort, moeten wij. Geen oogenblik mogen wij stilstaan. Altijd klinkt de zweep van dien geheimzinnigen drijver, die overal en nergens is, door de lucht. Alles gaat tegenwoordig altijd eventjes. Wij komen „eventjes" een visite, „eventjes" een praatje maken.

Wij moeten „eventjes" hierheen, „eventjes" daarheen. Wij gaan „eventjes" naar Utrecht, „eventjes" naar Groningen, „eventjes" zoo noodig, naar Berlijn. Wij reizen des daags en wij reizen wakende en slapende.

Wij reizen niet meer, wij vliegen. Wij springen op de tram. Wij breken de beenen. Wij hebben geen minuut te verliezen. Voor een minuut wagen wij ons leven. Wij hangen met onze oogen aan de wijzers van de klok. „Al zoo laat mompelen wij en grijpen naar ons horloge, om den tijd van den klok te controleeren met onze tijd.

Het kon eens zijn, dat wij nog twee minuten te goed hadden. Dan was het mogelijk, dat wij den trein nog haalden. En wij gaan weer aan den haal, om den trein te halen, die misschien niet meer te halen is.

O, wat hebben we een haast! Niemand weet eigenlijk waarom, maar wij hebben tegenwoordig allemaal haast.

Wie wandelt er tegenwoordig nog? Wie kuiert er in onzen tijd nog?

Kuieren, wat was dat ook weer?

Men kuiert niet meer. Men hangt aan een tram, men ligt op een fiets, men snort elkaar voorbij. Men ziet niets, men hoort niets. En al sneller wordt het tempo. Het wordt een duivelsdans. Eindelijk kunnen wij niet meer en zakken in elkaar. Geknakt, gedood door de machinale kracht, die ons de zoo noodzakelijke rust had ontnomen."

Waar wordt het meest gelogen?

Pater Abraham a Sancta Clara, die het zoo leuk en raak kon zeggen, stelde zijn toehoorders eens de vraag, waar wel het meest gelogen werd.

„Men zal zeggen", aldus de redenaar, „op de markt, in de winkel, in de herbergen, enz. Neen, zeker neen!. In de kerken! Ja in de kerken wordt het meest gelogen, en wel in het gebed. Want wie is er onder ons die niet 'n Onze Vader bidt in de kerk? En ondertusschen zijn er weinig die in het Onze Vader niet liegen. Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.

„Dat is bij meeste menschen een leugen. Is dat vergeven, wanneer men een wrevel in 't hart houdt? Is dat vergeven, wanneer men iemand, die ons maar in 't minst beleedigd heeft, niet eens wil aanzien? Is dat vergeven, wanneer men steeds op wraak bedacht is?

„Veel menschen gelijken op brandnetels. Nauwelijks raakt men ze aan, of ze branden. Ze gelijken op orgels. Als men er op drukt beginnen ze te piepen. Ze gelijken op vuursteen, die, als hij maar even met het staal geraakt wordt, vonken laat zien.

„Is dat vergeven? Verre vandaar.

„Daarom moet ik een ieder vermanen met de woorden van David „Hoe lang nog zult gij de leugen zoeken?"

Nog eens de Curaçaosche belastingpolitiek.

De Hr. W. R Menkman schrijft in K. W. eenige beschouwingen over Curaçaosche belastingaangelegenheden meer speciaal over de belastingpolitiek ten aanzien van de drie bovenwindsche eilanden gevoerd.

In de eerste plaats is thans en ook h. t. l. verkrijgbaar de index op het Curaçaosch Publicatieblad van 1930 waaruit blijkt, dat in genoemd jaar geen wettelijke maatregelen zijn tot stand gekomen tot verdere afschaffing van belastingen voor de B. W. E; inkomstenbelasting, invoerrechten en accijnzen bleven dus ook voor die eilanden bestaan. Wat dan ook wel de publicatie van het Ministerie van Koloniën van October 1930, dat in Curaçao invoerrecht alleen geheven zou worden op de eilanden Curaçao, Aruba en Bonaire, te beteekenen had, doet derhalve voor de beoordeeling van het beleid daarginds niet meer ter zake; hoogstens kan de exporthandel er belang bij hebben op dit punt nader te worden ingelicht.

Hoofdzaak is dat aan het fameuze plan van 1927 om de B. W. E. van alle eenigzins belangrijke belastingen vrij te stellen — een plan, dat noch ginds, noch h.t.l., ooit aan ernstige openbare behandeling is onderworpen geweest — geen verdere uitvoering werd gegeven dan voor zoover betreft de grond en gebruiksbelastingen, de minst beteekenende der groep.

Dat op St. Maarten en St. Eustatius in 1930 nog grondbelasting en gebruiksbelasting binnenkwam hoewel de verordening waarbij die beide heffingen voor de B.W.E. werden afgeschaft op 1 Januari 1929 in werking was getreden, behoeft geen verwonring te wekken, immers achterstalligheid in het betalen van directe belastingen was in Curaçao altijd een gewoon verschijnsel.

Om diezelfde reden is het niet raadzaam al te positieve conclusies te trekken uit het feit, dat gedurende 1930 aan inkomstenbelasting op Saba nog niet één vijfde werd ontvangen van hetgeen in 1929 binnenkwam, op St. Eustatius bijna 30% meer dan in 1927. maar 39% minder dan in 1926, op St. Maarten ruim 40% meer dan in 1928 maar bijna 50% minder dan in 1927.

Wanneer wij verder zien dat het invoerrecht — per hoofd der bevolking berekend — op St. Maarten en op Saba ongeveer evenveel opbrengt, maar op St. Eustatius belangrijk minder, dan zullen wij uit dit verschil wel de gevolgtrekking mogen maken, dat op laatstgenoemd eiland meer levensmiddelen worden geteeld voor eigen behoefte dan op de beide andere eilanden. Van veel meer beteekenis is het dat voor alle drie de eilanden de absolute cijfers voor 1930 niet alleen geen verminderde koopkracht demonstreeren, maar zelfs — vergeleken met die der onmiddelijk voorafgaande vier jaren — gunstig zijn. Wanneer men nog iets verder teruggaat en de op het invoerrecht betrekking hebbende cijfers vergelijkt over de jaren 1922 tot en met 1930, dan verwondert men zich meer dan ooit over de in 1927 gegeven motiveering van het voorstel tot afschaffing van deze en andere belastingen voor de B W.E.

Meer dan eenig ander belastingcijfer verdient de aandacht, dat van den accijns op gedistilleerd en dat niet alleen voor zoover betreft de accijnsinkomsten op de B. W. E., maar ook wat aangaat die op de benedenwindsche; de vraag of Curaçao en Aruba op de olie drijven dan wel op den jenever is niet zoo ongerijmd als zij misschien wel lijkt.

Op Bonaire — waar wel iets meer, maar niet zóó veel meer geld onder de menschen is gebracht áls op de beide laatstgenoemde eilanden en raaw géén groot aantal ongetelde toevallige gasten meedrinken — werd in 1925 een bedrag aan accijns gebeurd, dat overeen zou komen met een gebruik van pl.m. 13 Liter gedistilleerd á 50% de hoofd; voor 1930 komt de berekening uit op pl.m. 5 Liter. Voor laatstgenoemd jaar volgen dan Saba met pl.m. 3½ L., St. Eustatius met pl.m. 1½ pl.m. en St. Maarten met ongeveer één kwart Liter per hoofd.

N. B. Het verbruik in Nederland bedraagt — volgens de veraccijnsde hoeveelheid — ongeveer 2 Liter per hoofd.

Vreemde verhoudingen, zou men zeggen, maar wanneer in Cnracao de accijns op gedistilleerd abnormaal veel opbrengt, dan dient onmiddellijk gedacht te worden aan de mogelijkheid van wederuitvoer naar gebied waar het Amerikaansche drankverbod geldt — met opoffering, ten bate van de Curacaosche openbare kas, van de f 1.20 per Liter accijns — en wanneer de opbrengst abnormaal laag is, aan frauduleuzen invoer op groote schaal voor inheemsch gebruik.

Wat de eerste mogelijkheid betreft — uitvoer bootlegwhiskey — valt nog wel het een en ander op te merken speciaal ter bekeering van hen, die mochten meenen, dat de groote Noordamerikaansche republiek maar zelf voor de uitvoering harer wetten moet zorgen. Dit argument is n.l. maar tot op zekere hoogte steekhoudend; Nederland en andere maritieme mogendheden hebben b.v. moeten toegeven aan den eisch der V.S. betreffende de erkenning der twaalfmijlslijn, ten einde dringend wenschelijke faciliteiten te kunnen verkrijgen ten aanzien van dranken behoorende tot den proviandvoorraad of de doorvoerlading aan boord van Europeesche schepen in de havens der Unie. Onnoodig daarentegen — en in verschillende opzichten bedenkelijk — was de Curaçaosche maatregel van 1923 met betrekking tot de landingscertificaten, een maatregel echter geheel in de lijn van het toenmalige bestuursbeleid, welks kracht vooral gelegen was in het vinden van „gemakkelijke" oplossingen.

Tot voor ongeveer een jaar geleden trok ook Canada — een land dat ook door zijn federale douaneregelingen en provinciale drankwetgeving in heel andere omstandigheden verkeert dan Curaçao — geldelijk voordeel uit wetsovertreding in een bevriend land. Thans is aan dezen misstand „at the unofficial request of Washington" een einde gemaakt, waardoor de Canadeesche fiscus miljoenen dollars moet derven aan ongerestitueerde accijns op naar de V. S. uitgevoerde dranken, terwijl de accijnsvrije uitvoer naar de Fransche eilanden St. Pierre en Miquelon sterk is toegenomen, zoodat het resultaat voor de V. S. wel dubieus zal zijn. Maar „the Canadian Government is cleared of the charge of coöperating indirectly with bootleggers, a charge that was freely aired by Dry elements in the old days" (droogheidsvoorstanders in Canada zelf natuurlijk.) „Simultaneously the relationship between the Canadian authorities and the republic is clarified".*)

Niet alleen echter dat het „ieder voor zich" in de moderne internationale samenleving niet meer opgaat, maar het spreekt van zelf dat er bij het voorkomen van vechtpartijen tusschen eigen onderdanen en Amerikaansche coastguards en prohibitionagents ook een nationaal belang is betrokken. In dit verband moge nog even in herinnering worden gebracht het geval van eenige jaren geleden van den op Curaçao thuisbehoorenden schoener Elena, in de buurt van Porto Rico beschoten, gevolg één doode en één gewonde.

Tot zoover de kwestie van den uitvoer van sterke dranken van af onze Nederlandsche Antillen, naar gebieden waar de drankwet der V. S. geldt, een uitvoer welke voor het Nederlandsche gedeelte van St. Maarten niet meer loonend schijnt te zijn, omdat het Noordelijke — Fransche — gedeelte van dit eiland, waar de exporteur geen rechten behoeft op te offeren, zooveel goedkooper kan leveren. Het bedrag echter van den door Nederlandschen fiscus op St. Maarten ontvangen gedistileerdaccijns is niet daarom alleen zoo uiterst gering, maar ook omdat de eigen bevolking te kust en te keur over de landgrens gesmokkelden drank kan koopen, waarvoor ook op Fransch grondgebied geen rechten zijn betaald. Rum b. v. uit Martinique en Guadeloupe wordt in het Fransche gedeelte van St. Maarten vrij van rechten ingevoerd, evenals wijn en cognac uit Frankrijk. Werden dus, zoo redeneert men allicht, invoerrechten en accijnzen voor de Nederlandsche B. W. E. afgeschaft, dan zouden ten eerste die eilanden — en vooral Nederlandsch St Maarten — niet meer zoo in het nadeel zijn ten opzichte van Fransch St. Martin, wat betreft de levering van whisky voor den frauduleuzen invoer op Porto Rico, maar de inheemsche Nederlandsche bevolking — van St. Maarten althans — zou er niet door worden verleid tot grooter consumptie, omdat ook tegenwoordig niet veraccijnsd gedistilleerd in ruime mate te verkrijgen is.

Natuurlijk gaat deze redeneering mank, ten eerste al omdat de hooger

bedoelde argumenten niet — of lang niet in dezelfde mate — gelden voor St. Eustatius en Saba. Ten tweede omdat smokkelaars zich goed laten betalen en het niet hetzelfde is of specifiek Fransch gedistilleerd in het Nederlandsche gedeelte van St. Maarten kan worden binnengesmokkeld, dan wel of alle gedistilleerd van alle herkomsten, op alle drie de B. W. E. frank en vrij zou kunnen worden ingevoerd.

Op zich zelf is dat smokkelaarsbedrijf op St. Maarten — dat zich ook niet juist tot gedistilleerd behoeft te bepalen — ook al heel bedenkelijk, niet alleen voor Nederland, maar ook voor Frankrijk, dat toch voor haar „geassimileerde" koloniën geen vrij verkeer handhaaft — onderling en met het moederland — ook opdat niet-Fransche gebieden er van zullen kunnen profiteeren. Dat er niets tegen dezen misstand zou vallen uit te richten laat zich nauwelijks denken.

Zij die — hoofdzakelijk in het belang van een vrij drinken — voorstanders zijn van afschaffing voor de B. W. E. van invoerrecht en accijns — om nu over inkomstenbelasting enz. maar niet verder te spreken — beseffen wellicht niet welk een onberekenbaar nadeel vooral aan de gekleurde inheemsche bevolking zou kunnen worden toegebracht, wanneer aan hun verlangen werd voldaan. Bovendien, wat valt er meer te bereiken door die afschaffing dan een zekere opleving van den handel in sterken drank, tot voordeel alleen van enkele kooplieden, een opleving welke direct weder zou worden gevolgd door een inzinking, wanneer t. e. t. de partij der „natten" in de V. S. het pleit mocht winnen?

Onwillekeurig denkt men aan St. Eustatius in de tweede helft der achttiende eeuw: „een toevluchtsoord en algemeene stapel en spijskamer voor de in oorlog zijnde volken in deze gewesten"; voorwaar een weinig solidde basis voor permanente welvaart!

Gelukkig zijn er — ook op St. Maarten — nog vooraanstaande inheemschen, die zich bezig houden met de economische situatie der B. W. E. en daarbij niet de afschaffing van belastingen op den voorgrond stellen. Regeering en Bestuur evenwel hebben blijkbaar nog altijd niet kunnen besluiten om kleur te bekennen, ten minste een raming voor de B.E.W. der opbrengst van verschillende belastingen — welke nochtans tot dusver niet waren afgeschaft — werd nu voor de vijfde maal achterwege gelaten.

Weltfremdheit — en een duidelijke neiging om het zoeken naar the line of least resistance te vereenzelvigen met het begrip besturen — hebben aan het Curaçaosche beleid herhaaldelijk parten gespeeld, terwijl maar al te weinig is gebleken van pogingen van uit het moederland om door een krachtige leiding en een scherpe contrôle de zwakheid der organisatie aan den overkant te compenseeren. Het is uitsluitend deze heillooze situatie welke aan Nederland het schandaal van 8 Juni 1929 heeft berokkend.

Ook met betrekking tot de B.W.E. wachten zij die in een bekwame en arbeidzame Curaçaosche bewindvoering een groot Nederlandsch belang zien, nog steeds op de sprekende bewijzen welke er hen van zouden moeten overtuigen dat het oude verderfelijke regiem voor goed heeft afgedaan.

Gegeven de halfslachtige houding waarin maar steeds wordt volhard ten aanzien van de belastingkwestie, valt het wel heel moeilijk op een grondige verbetering te blijven hopen.

---

*) Hon. Sir Henry L. Drayton, K. C. B. Chief Commissioner, Liquor Control Board of Ontario. Saturday Evening Post, 21 Maart d.j.

De Nederlandsche Tricolore op de Internationale Koloniale Tentoonstelling.

De Opening van het Nederlandsch Paviljoen.

Parijs: 8 Mei 1931.

Toen gisteren het Nederlandsch Comité de vertegenwoordigers der vaderlandsche en der Fransche pers tot een voorbezichtiging genood hadden, straalde Parijs in het verrukkelijkste lenteweer. Over de wijde Place de la Concorde lichtte de zon in volle glans, de Hollandsche tulpen in de tuinen der Tuileries stonden fraai en statig hoog op hun steelen, langs de Seine kades werden meer bloemen dan boeken verkocht en bij de Porte Dorée van het tentoonstellingsterrein wierpen de rijen palmen hun schaduwen tegen de fel witte muren.

Doch de opening hedenmiddag werd door de Goden der Olympus met lang niet zooveel welwillendheid begroet; de regen gutste in stroomen neer en de wit gekleede bruidjes die vandaag in alle Parochiekerken van Parijs hun eerste Heilige Communie deden, kampten om de hoeken van straten en pleinen tegen de wind welke met hun sluiers speelde en tegen de regen die de kostbare satijnen toiletjes dreigde te bederven.

Het ontzaglijke tentoonstellingsterrein van Vincennes was één formidabele modderpoel. Alleen aan de majestueuze ingang stonden de torenhooge gedenktafels met de namen van alle groote pioniers der toen nog onbekende werelden, onberoerd tegen het spatten der auto's en het geraas der zware vrachtvoertuigen waarvan de nog lang niet voltooide tentoonstelling vol is.

De portiers aan den ingang lieten de invité's voor de openingsplechtigheid van het „Palais Néerlandais" voorgaan en de auto's stonden in lange files onder de zware bladerkronen der machtige kastanjes van het Vincennes bosch, vol met hun vruchtenpluimen.

De Parijsche pers had te voren reeds geschreven dat het Hollandsche paviljoen een der „clous" van de tentoonstelling is en deze genereuze appreciatie is waarlijk niet alleen vlijerij. Want vanaf het Meer Daumesnil tot aan de allée van het Bois heeft men een verrukkelijk gezicht op het meer dan honderd meter breede front van ons gebouw, dat met zijn dakens in Sumatraanschen stijl, wijdsch als de zeilen der eerste Oostindie-vaarders, met zijn twee hooge pagodas aan rechter en linker flank en met zijn paleislijke ingang, geheel gecopieerd naar de entrees der Balineesche tempels, van een waarlijk grootsche allure en vol kostelijke inspiratie is.

De vestibule van ons Indisch paleis is verrassend hoog en luchtig, het lichtbruine djati hout waarmede al de wanden betimmerd zijn en dat ook de pilaren bekleed, is verlucht met sober gehouden gouden versieringen naar motieven van Balineesche weefsels. Vanaf de hooge zoldering hangt een prachtige zilveren lamp, sterk vergrootte copie om aan te passen bij de enorme dimensies dezer vestibule naar de beroemde lamp der Palembangsche missigit, welke zijn mild licht uitstraalt over de gepolijste plavuizen der marmeren vloer. De geheele hal is geinspireerd op het Paleis van den Sultan van Djocjacarta, doch het heeft ongetwijfeld één aanwinst boven dat bekende vorstenverblijf: de prachtige wandversiering van schilderijen die er uit zien als kostbare Fransche gobelins. Een stelt er de ontvangst van Cornelis Houtman in Bantam voor, weer een ander bijv: de reis van een Javaansch Vorst omstreek 1700 en de figuren zijn meer dan levensgroot. De kleuren zijn een lust voor het oog, hier is exotische weelde, doch een die niet schettert en als aangepast is aan het gedempter licht onzer Europeesche regionen.

Dien Vrijdagmiddag der opening dan verdrongen zich honderden gasten in dit Hollandsch-Oostersch paleis. Het tragisch onverwacht afsterven van Mevrouw Fock verhinderde den Staatsminister en oud Gouverneur-Generaal om persoonlijk de plechtigheid voor te zitten, doch de vice-president van het Comité, de rubber magnaat Mr. Swart nam zijn rol over, met een Fransche charme als maar zelden gepaard gaat aan de Hollandsche bonhommie. Jhr. Loudon, de Nederlandsche Gezant te Parijs, onze vaderlandsche Minister van Kolonien de Graaf naast zijn Fransch Collega en de burgermeester van Amsterdam waren onder de hooge gasten. Doch de publieke belangstelling werd het meest geboeid toen de Commissaris-Generaal der Tentoonstelling, Maarschalk Lyautey, in zijn hemelsblauw tuniek binnentrad, gevolgd door zijn rood-geuniformde en zwart-geuniformde adjudanten met even later Raden Soejono en diens echtgenoote. Onze Javaansche Regent heeft stormenderhand de harten der Franschen veroverd en was grooter reclame voor het beschavingspeil onzer overzeesche gewesten dan alle exposities bij elkaar. Een „hush" van verbazing en bewondering ging door de opgepakte rijen toen hij naar voren schreed: de prachtige hoofddoek deed de aristocratie en de intelligentie zijner trekken te sprekender uitkomen, op zijn smoking prijkten in miniatuur zijn ridderorden, en de prachtige lendedoek met de kostbare kris achter in den gordel gaf wel het meest exotische cachet aan heel zijn verschijning.

Van de redevoeringen kan ik U weinig vertellen, en ik geloof ook niet dat velen er een woord van verstaan hebben. Mr. Swart las de openingsrede voor welke Dr. Fock geprepareerd had, en waarin de woorden „Orient" en „Occident" zeer veelvuldig bleken voor te komen. Maarschalk Lyautey was totaal onverstaanbaar. Wel krachtig moet zijn geest zijn om over zulk een oud afgeleefd lichaam te kunnen triomfeeren tot de verwezenlijking van heel deze geweldige wereldschouw die zijn idee en zijn uitwerking is. Hij schuifelt meer dan loopt, hij mompelt meer dan spreekt, doch zijn trouwe, grijze, van groeven doortrokken soldaten kop is van een heel bijzondere bekoring.

Toen begon de rondgang door het paviljoen. Dr. Van der Waals, een der afdeelingschefs op het Haagsche Plein, heeft er de Staatkundige Afdeeling tot een eclatant succes gemaakt. „Daer can in Indien wat groots verrigt worden" zegt de gouden inscriptie in de fries der zaal. De zilveren globe toont de zeereizen aan der eerste kolonisators, een electrisch verlichte kaart geeft geleidelijk uitbreiding van het Hollandsch gezag over den Archipel aan. Om het origineele zwaard van Jan Pieterszoon Coen hangt een frisch groene lauwerkrans en er rond heen prijken de portretten aller Onderkoningen, van Pieter Both tot Dirk Fock, meer dan drie eeuwen Nederlandsch opperbestuur.

Uit oude archieven zijn de zeekaarten geleend, een scheepsmodel prijkt er naast, dit schip deed er toen een jaar over, de moderne „Johan van Oldenbarneveldt" thans nog geen maand, de nieuwste „Fokker" straks nog geen week! Onder de wapenspreuk „Je Maintiendrai" wordt een denkbeeld gegeven van onzen vasten wil om orde en rust in en rond de archipel te handhaven, eerste voorwaarde van elke koloniale taak. Het vredeswerk der vloot toont de diepzeeonderzoekingen van Prof. Venin Meinesz. Paneelen geven de onderwijsbemoeiingen weer, en een model der H. B. S. van Soerabaya levert daarbij een fleurige illustratie.

Voortreffelijk gedacht zijn de maquettes. Men heeft het tentoonstellingspubliek niet willen vermoeien met papieren en tabellen en statistieken. Vandaar dat de meest bevattelijke uitbeeldingen ontstonden, zooals bijv. het bestuursschema van Indië, of in een andere afdeeling de breede statietrap waarop inlandsche poppen, fleurig gekleurd de honderden producten van den vruchtbaren bodem dragen. Doch soms heeft ook deze medaille zijn keerzijde als bijv. bij de aanschouwelijke voorstelling van de bronnen der Indische Staathuishouding. Uit diverse kanalen (belastingen, gouvernementsbedrijven, monopolies) stroomt het geld in de daaronder staande Indische schatkist, slechts één kanaal is opgedroogd: de bijdragen van het moederland. Doch een Fransche collega die het geheel bekeek, vond met den Franschen slag zijn oplossing van het geval: „Ah, ik begrijp 't dat is al het geld dat Nederland uit Indië haalt".

Het kostte ons eenige overredingskracht om hem duidelijk te maken dat die groote geldkist de Indische schatkist beduidde, dat het geld daaruit de Indische Staathuishouding betaalt!

Het is uiteraard ondoenlijk om den lezer een volledig beeld te geven van al wat er in ons paviljoen te genieten valt. Er zijn afdeeling en van Volkskunst, met wajangpoppen en muziekinstrumenten; er zijn prachtige monumenten van den archeologischen dienst; van de schilderkunst (met Raden Saleh's bekend doek uit het Rijksmuseum „Het Gevecht van Tijger en Buffel").

Er is een economische afdeeling welke met zijn diorama's der cultures en zijn maquettes als bijv. van het gebouw der Pakhuismeesteren van de Thee in Amsterdam, met zijn zinnebeeldige voorstelling van wat de regeering voor den „tani", den inlandschen landbouwer doet, het leeren tot een spelen maakt. Een dikke Surinaamsche heet U welkom aan de West-Indische afdeeling en de maquette der Katholieke Kathedraal van Paramaribo luidt U er uit.

Doch met een enkel woord dienen nog de sublime panorama's van den schilder Eland vermeld te worden. Als ge midden in de eerezaal staat, onder de Missigit lamp, trekken zij aan het einde van linker en rechter vleugel reeds Uw aandacht over al het tentoongestelde heen. Een is 'n landschap uit de Preanger, met het gezicht op de Gedeh, van de Wijnkoopsbaai uit naar de richting Soekaboemi genomen. Prachtig is het mozaik van kleuren der sawahs op de berghellingen. Het andere groote „piece de resistance" is een avondstemming op Bali, men offert er in de tempel, de hanenvechters wachten reeds en de stervende zon balanceert zijn laatste gloed over de toppen der bergen. Als ooit de natuur kunstmatig benaderd is dan is het in deze elke beschrijving tartende tafereelen, opgebouwd met minitieuse zorg en liefde en bezield van een begenadigd talent.

Het hart van ons koloniaal paleis ter Parijsche Wereldtentoonstelling is een volmaakt zuivere repliek van de beroemde tempel van Mendoet met zijn 5½ Meter Boedha en de twee Boedhisatwas en het halfduister doet de enorme hoogte van het tempelplafond er slechts gissen.

In den tempelhof zullen in Juni de Balineesche dansen plaats vinden, thans scheen de Parijsche lentezon er op de prachtige beelhouwerken en muren.

Voor het paviljoen staan in breede grasgazons Bataksche huisjes waaronder de witte duiven spelen, iets verder tegenover de Wajong Djawa een Minangkabausche woning met zijn elegant dak, waarop dezen openingsdag nog een inlander, de stevige voeten vast geplant, het laatste zwarte grasdak aan 't leggen was. En straks zullen in 't meer de inlandsche prauwen komen te ankeren.

De Vaderlandsche tricolor mag trots waaien van ons Nederlandsche Paleis ter Parijsche tentoonstelling, getuigenis aan de wereld gevend dat in Indië inderdaad „wat groots verrigt" is!

KEES VAN HOEK.

Inspectie van Onderwijs.

EXAMENS.

De Inspecteur van het Onderwijs brengt ter kennis van het algemeen, dat de examens ter verkrijging van akten van bekwaamheid tot het geven van onderwijs in het gebiedsdeel Curaçao, ingevolge artikel 1 van het besluit van den 10n. December 1921 (P. B. No. 79), zullen worden afgenomen in de maand September 1931.

Zij, die zich aan eenig examen willen onderwerpen, moeten zich vóór of op den **1sten Juli 1931 schriftelijk** aanmelden bij den Inspecteur van het Onderwijs onder overlegging van de bij de Onderwijsverordening 1907 vereischte akten of bewijzen, benevens van eene geboorteakte.

Zij, die eenig examen wenschen af te leggen, moeten den leeftijd van *achttien jaren* hebben volbracht, tenzij de Gouverneur om bijzondere redenen vergunning verleent het examen eerder af te leggen.

Zij, die zich aanmelden, worden slechts tot het afleggen van het examen toegelaten, wanneer uiterlijk twee dagen vóór het begin der examens ten kantore van den Kolonialen Ontvanger op Curaçao een examengeld is voldaan van:

Vijf gulden voor het afleggen van het examen voor de akte van bekwaamheid als onderwijzer(es) vierde klasse, en van het examen in gymnastiek, nuttige of fraaie handwerken;

Tien gulden voor het afleggen van het examen voor de akten van bekwaamheid als onderwijzer(es) derde klasse en van het examen in de wiskunde, het boekhouden, de Spaansche, Engelsche, Fransche of Hoogduitsche taal, welk bedrag verminderd wordt tot vijf gulden, wanneer de candidaat in het bezit is van de akte van bekwaamheid als onderwijzer(es) derde of vierde klasse;

Vijftien gulden voor het afleggen van het examen in de Spaansche, Engelsche, Fransche of Hoogduitsche taal, bedoeld in het 2de lid van artikel 27 en in het 2de lid van artikel 42 der Onderwijsverordening 1907.

De candidaten worden opmerkzaam gemaakt op de verslagen der vorige examens, die in de Curaçaosche Courant bekend gemaakt zijn.

Ondergeteekende is tot het geven van inlichtingen over examens te spreken elken *Zaterdag* des morgens van 9 tot 12 uur op de Inspectie van het Onderwijs, Fort Amsterdam.

Willemstad, den 27n. Mei 1931.

De Inspecteur voornoemd,

H. J. A. SCHROEDER.

3—2

NOTICE.

Mr. Johan Adolphe Gravenstein *has retired as partner in the firm of* **L. A. van Romondt's Sons.**

The firm will continue its business under the old name of **L. A. van Romondt's Sons,** *with Messrs.* **Louis Auguste van Romondt** *and* **Louis Constant Fleming** *as sole partners.*

Mr. J. A. Gravestein *will remain with the firm with the power of attorney.*

Philipsburg, St. Martin. N. P. 8 April 1931.

3—3 **L. A. VAN ROMONDT'S SONS.**